Tef

ZAFER VEYA HİÇ

Artık Okullar Açıldı

YAVRUNUZUN DAHA ÇABUK
OKUMAYI ÖĞRENMESİNİ İSTİYORSANIZ
ONA DERHAL BİR ALFABE ALIN.

Çünkü

Siz almazsanız, öğretmeni aldıracaktır.

KIRTASİYECİ CEVAT

İŞTE 3 AYDA DİREKSİYONU ÖĞRENDİM

FAKAT OTOMOBİLİN ÖBÜR PARÇALARININ İSİMLERİNİ BİLMİYORUM.

HALBUKİ

ŞENŞOFÖR OTO KURSUNA

Gitseydim daha çabuk öğrenirdim.
Çünkü BİZİM EVE DAHA YAKIN.

BU KADAR AZ IŞIKTA GÖZÜNÜZ BOZULUR.

ONUN İÇİN

kitabı derhal bırakın,
YARIN SABAH OKURSUNUZ.

---

7 HAREKETTE

HALININ BU KISMI TEMİZLENDİ AMA . . .

Halının geri kalan kısmını nasıl temizleyeceksiniz.

EN İYİSİ

HALIYI BANA SATIN BEN ONU TEMİZLEYİP YİNE SİZE YUTTURURUM.

Lekeci Ziya

OTO STOP İLE SEYYAHAT YAPMAK ÇOK GÜZEL ŞEYDİR

O Halde,

Benim arabam sık sık stop ediyor.

SİZDE

ONU İTMEK ŞARTIYLE BENİM OTOMOBİLİMLE OTO STOP YAPABİLİRSİNİZ.

SUAT YALAZ ve ARABASINI İTENLER Koll. Şti - Arabam her sabah iter itmez kalkar.

SERİ KONFERANS

Yarın saat 14 de Prof. Ahmet konuşan seri konferanslarından 1618 incisini Esnaf kahvesinde verecektir.

KAHVEYE GİRMEK SERBEST OLUP KONFERANSI DİNLEMEK MECBURİDİR.

Kahveci — Ali Telve —

Bunlardan Biri Neden siz Olmayasınız ?

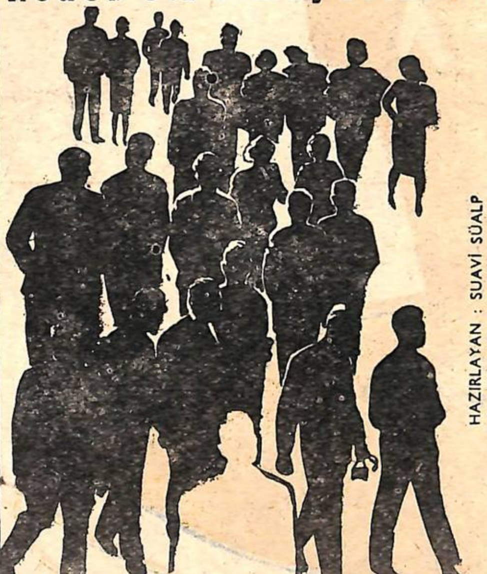

HAZIRLAYAN : SUAVİ SÜALP

BOŞYERE

SAKLANMAYA ÇALIŞMAYIN
sizi tanıdım
LÜTFEN ŞU BENİM ONLUĞU VERDE HIR ÇIKMASIN.

Alacaklın Sabri

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR
Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rifat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER
Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Öngören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar (Mıstık)
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

★

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

★

KAPAK BASKI
AR-EL MATBAASI

★

DİZGİ VE TERTİP
HER GÜN MATBAASI

★

BASKI
ŞEHİR MATBAASI

★

Fiatı 100 Kuruş

HAFTALIK SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

Tef

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂH YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 1 ★ 28 EYLÜL 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 15

Başyazı

Sosyal olduk!

Her yeni rejim, avucumuza bir kelime sıkıştırarak geldi.

Cumhuriyetten sonra elimizi bir açtık: Cumhuriyet deyimi!.. Ve hemen ne olduğunu, mânâsını, neye yarayıp neye yaramadığını hiç düşünmeden onu aldık ve kullandık. Böylece kahvehanelerimiz hemen birer «Cumhuriyet kahvehanesi» pastahanelerimiz, lokantalarımız, fırınlarımız, terzihanelermiz hemen birer Cumhuriyet pasta salonu, Cumhuriyet terzihanesi .. oldular. Başımızın içi müstesna Cumhuriyetsiz bir yerimiz kalmamıştı. Cumhuriyeti dükkân levhasından önce kafalarına yerleştirenlerimiz de, öbür Cumhuriyetçilerin nazarında çoğu zaman birer Cumhuriyet düşmanı idiler.

Sonra demokrasi geldi. Gene kelimesiyle beraber.. Ve ufukta görülmesiyle, yedi derde deva sayılıp birer sigorta poliçesi gibi ellerde, levhalar da ve dillerde sallanması bir oldu.

Beyoğlunda lâf attık; ayıptır diyene de bağırdık: demokrasi var!.. Anadoluda kız kaçırdık; peşimizden koşana da haykırdık: demokrasi var!..

Alacaklılarımız, önlerine sürdüğümüz demokrasi engelini aşarak haklarına varamadılar. Vereceklilerimiz önümüze hakkımızdan önce demokrasiyi çıkarıp başlarımızı yardılar!..

Bu sefer de gene başlarımızın içi hariç demokrasisiz bir yerimiz kalmamıştı. Ve demokrasiyi dükkân ve parti levhasından önce kafalarına yerleştirenlerimiz de, öbürlerinin gözünde birer demokrasi haini olmaktan öteye geçemediler.

İşte nihayet 27 Mayıs geldi. Açın avuçlarınızı, ne gördünüz? Sosyal!.. Yeni rejimin hediyesi de bu. Anayasa mı? artık «sosyal»dır. Parti mi? hemen sosyal olma yolunda. Gülek'in yeni gazetesi bile «Sosyal» olacakmış!.. Bir haftaya kalmaz levhalar değişir: Sosyal İstanbul terzihanesi, Sosyal Aksaray pasta salonu, Sosyal kumaş mağazası...

Evet, evvelki gün nasıl Cumhuriyetçi, dün nasıl demokrat olmuşsak, bugün de sosyal olup çıkıverdik. Şimdi meslekdaşının arabasını görüp avuçlarından kıskançlık terleri döken yazar, nöbetlerinden kurtuluşu bu sihirden bekliyor: Sosyal olmak!.. Komşusunun yumurtlayan tavuğunu görüp, yutkuna yutkuna hünnak olmuş hasetçi artık saadetin yolunu bulmuştur: Mahalleyi sosyal yapmak!.. Sofrada peynir mi yok, kabahat sosyal olamamakta!.. Sırtta gömlek mi kalmadı, ah bu sosyal olmadan bölüşme ayarsızlığı!..

Ve böylece gene başlarımızın içi hariç, sosyal olmıyan bir yerimiz kalmıyacak ve sosyalizmi bölüp kuşa çevirerek Anayasa maddesine ve parti levhasına geçirmekten önce kafalarına sindirmiş olanlarımız da, gene hiç şüphe etmeyiniz, kısa zamanda birer «sosyal düşman» sayılacaklardır.

Tevekkeli «insan sosyal bir hayvandır» dememişler!..

Bedii FAİK

FE. HAFTANIN HATLARI

İÇTİMAÎ MUKAVELE.

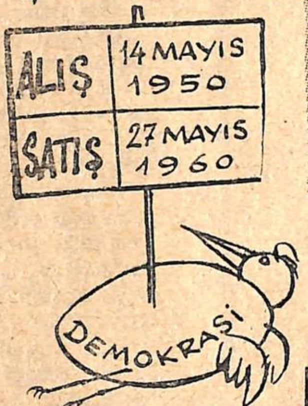

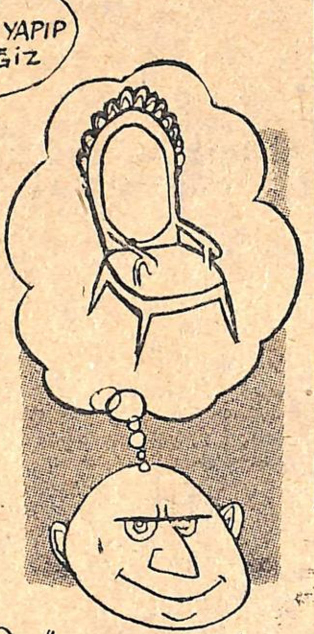
"TEHLİKELİ ALÂKALAR!"

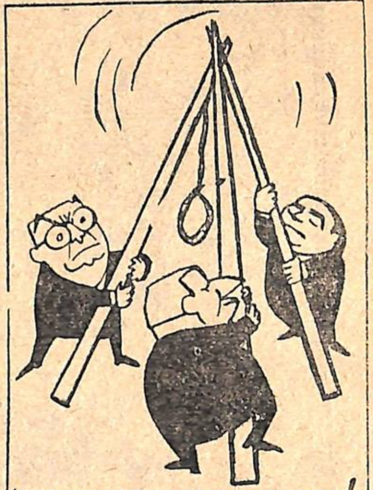
KURUCULARIN KURDUKLARI!

"ŞARK HİZMETİ!"

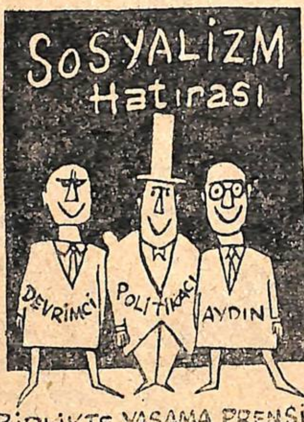

BİRLİKTE YAŞAMA PRENSİPİ.

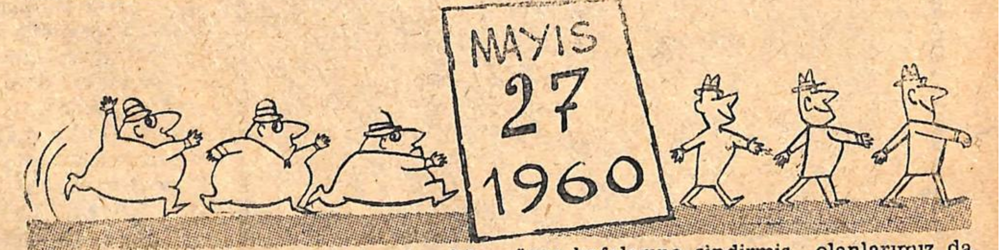

M. B. K Üyeleri

ŞEFİK SOYUYÜCE
Çizen : Ali ULVİ

MUCİP ATAKLI **Çizen : Ferruh DOĞAN**

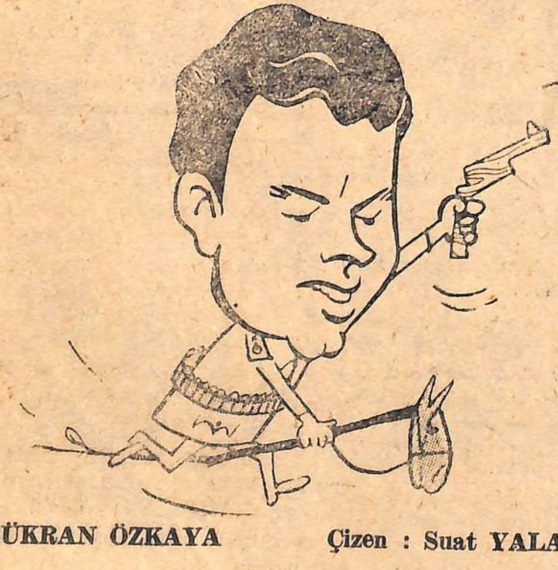

ŞÜKRAN ÖZKAYA **Çizen : Suat YALAZ**

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

KABAK TARLASI

Menderes'e yazılan bir aşk mektubundan öğreniyoruz ki: D. P. nin önderleri, Büyük Millet Meclisine «Kabak Tarlası» adını takmışlar.

Daha eskiden, tek parti yönetiminin zorlu günlerinde, o yüce kurulun «Hayvanat Bahçesi» diye anıldığını duymuştum. «Ankara'da hayvanat bahçesi yok mu?» diye soran yabancılara, Büyük Millet Meclisi'ni gösterenler olmuş, diye anlatırlar.

Ne mutsuz yermiş!..

Türk ulusunun temsilcisi sayılan, Türk ulusu adına yasalar yapıp o yasaları uygulayan, bunca okumuş yazmış kişinin girmek için can attığı, üstüne toz kondurmaya kalkanın en ağır cezalara çarpıldığı, hepimizin saymak zorunda olduğumuz bir yeri, sen kalk, en çirkin benzetmelerle aşağılat!.. Olacak iş mi bu!..

Sonra... Aranızda kabak tarlası diye alay ettiğiniz o kurula karşı, gösteriş olsun diye saygılı bir tavır takınmanıza ne demeli? İsterse bu ülkede halifeliği bile diriltecek olan da bu kabak tarlası mıydı? Ne yüzsüzlüktür bu!

Dahası var; sen o kabak tarlasından yetişmedin mi? Seni de o tarlaya ekmediler mi? Sen bir kabak değil misin?

Hayvanat bahçesi benzetmesini bir yana bırakıp kabak tarlası üzerinde duruşumu yadırgayan okuyucular çıkabilir. Giderek bunların içinde, bu iki benzetmeden ikincisini, birincisinden daha hafif bulanlar çıkabilir. Bunlar diyebilirler ki:

— Büyük Millet Meclisi'ne takılan adlarda git gide hakaret dozu azalıyor, bu da bir ilerlemedir.

Hayır... Bence, hayvanat bahçesinden kabak tarlası benzetmesine geçişi bir ilerleme olarak görmek yanlıştır. Çünkü bu geçiş doğa. (Tabiat) ın gelişimine aykırıdır. Çünkü yer yüzünde hayat, önce bitki biçiminde başlamış, ondan sonra da hayvan biçimine girmiştir; insana gelinciye değin gelişme böyledir.

Buna uyarak beklenirdi ki, tek parti yönetiminden çok partili demokratik yönetime geçilirken, benzetmelerimiz de hayvandan insana doğru gelişsin ...Öyle olmadı ki... Tabiattaki gelişimin de çok gerilemişizdir on yıl içinde. Tersine olarak, biz, hayvandan bitkiye döndük.

Menderes'in bu konuda çok inatla ayak diredigi anlaşılıyor; Ethem Menderes'e ne demiş: «Ben odunları aday göstersem bu millet seçer...» dememiş mi?

Nereden buluyordu bu odunları düşük başbakan?

Bindiği dalları keserek.

Siyaseti, iki yüzlülükle bir sayanlar, Menderes'in iki yüzlülüğünü de doğal karşılıyabilirler. Gerçekten de bizim dilimizde «siyaset» sözcüğünün pek kötü anlamları vardır. «Siyasete bulaşmak» deriz, «Aman siyasete karışma...» deriz... Oysa nedir şu siyaset, politika dedikleri? Rahmetli Ataç, «Politika, yurt yönetimi, demektir,» diye yazıyordu, «Yurt yönetimine karışmamak, onu pis bir şey görmek doğru mudur?»

Asıl politikayı kötü görmek, politikaya karışmamak görüşünden ötürü değil midir ki, bizde ikide bir pis adamlar yurt yönetimini ellerine geçirirler? Asıl o yüzden değil midir ki, biz de o pis adamları, ikide bir bağışlar, «Ne yapalım, politika bu, ister istemez yalancılık da olacak, iki yüzlülük de...» deriz. Asıl o yüzden değil midir ki, pis adamlar ayrık otları gibi ürerler de bizim yarınlarımızla istedikleri gibi oynarlar?

Hayır, yurt yönetimi iki yüzlülük, yalancılık demek değildir; öyle olmamalı, öyle sayılmamalıdır.

Francis Bacon şöyle diyor:

«İki yüzlülük, siyasetin zayıf bir şeklinden başka bir şey değildir. Kişinin ne zaman gerçeğe uygun olarak söz söylemesi ve davranması gerektiğini bilmek için cesareti ve anlayışı yerinde olmalıdır. Bunun içindir ki, iki yüzlülerin büyüğü, politikacıların küçüğüdür.»

V A T A N D A Ş

Dün Sirkeci'de bir vatandaş gazete okurken bayılmıştır. Yapılan soruşturma sonunda olayın Havadis Gazetesinde Peyami Safa'nın yazısını okumaktan meydana geldiği anlaşılmıştır. Yazı kusturulmuş, vatandaş sıhhata kovuşturulmuştur.

CAN PAZARI

Bugün her nasılsa öyleye kadar memleketimizin hiçbir yerinde trafik kazası kaydedilmemiştir. Olay yabancı uzmanları da pek fazla şaşırttığından hâdiseyi mahallinde tetkik etmek üzere en seri uçaklarla muhtelif memleketlerden çeşitli heyetler yurdumuza gelmiştir.

ŞAŞIRIP KALACAKSIN

Uyuyan arkadaşının kafasını baltayla uçurduktan sonra:

— Uyanınca şaşırıp kalacaksın, dostum, dedi...

Y E R S İ Z L İ K

Parklarda kadın satışı ve fuhuş yapılıyormuş.

Yersizlik meselesi efendim.

MÜSTEHÇEN YAYIN

Düşükler hakkında bir kara kitap hazırlanıyormuş..

Şey!.. Müstehcen yayın yasak değil mi?..

İ N T İ H A R

Düşük Başbakan Menderes'in çocuk düşürtme rezaleti bütün teferruatı ile tahkik konusu imiş...

Bizce düşük Menderes çocuk düşürtmemiştir.

Olsa olsa yavrular böyle bir adamın çocuğu olmamak için intihar etmiştir.

DELİ FIKRASI

Akıl hastahanesindeki delilerden biri kendisini Napolyon sanıyordu.

Doktor sordu:

— Sana Napolyon olduğunu kim söyledi?

Deli cevap verdi:

— Allah...

Bitişik hücreden bir ses duyuldu:

— Yalan söylüyor, ben söylemedim.

GAİBE İHTAR

Sanık : Sabıklar mahallesinden diktatör oğlu 1950 doğumlu Düşük Demokrat.

Suç : Gizli Kuyrukçuluk ve Devrime Hasar.

Yukarıda açık kimliği yazılı ve suçu belirtilen sanık bugüne kadar yapılan müsamahalara rağmen uslanmadığı cihetle, millî menfaatlere yaptığı zarar gereğince vatan haini sayıldığı ilân'en ihtar olunur.

Millî menfaatler

— Hadi gelsenize!..

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Dün gece Yassıadaya gittim.

Giderim a... Her gece Menderes başına sarık sarıp beyaz atına binerek İstanbula uçarak gelecek değil ya!..

Ben Yassıadaya uçarak gittim.

Yassıadada Menderesle görüştüm.

Görüşürüm a... Her gece Menderes İstanbula gelip eşi dostu ile - kaydıysa - görüşecek değil ya!..

Evet, Menderesle görüştüm: Müdafaasını hazırlıyor.

— Avukat arıyormuşsunuz? dedim.

Şiddetle reddetti:

— Haşa... Benim avukata ihtiyacım yok. Ben savunmamı kendim yapacağım.

— Yazılı mı?

— Evet, yazılı.

— Neden irticalen konuşmak istemiyorsunuz?

— O senin dediğin, söyliyecek haklı sözü olanlar içindir.

— Şu halde avukata muhtaçsınız.

— O senin dediğin, yaptıkları şeyler bir dereceye kadar kanuna uyanlar içindir.

Aklıma kirazın çekirdeğini çıkarmayan, armudu soymadan yiyen köylü geldi.

— Neden kirazın çekirdeğini çıkar mıyorsun? demişler.

— O senin dediğin zeytindir, demiş.

— Neden armudu soymuyorsun?

— O senin dediğin karpuzdur...

Fıkrayı sabık Başbakana anlattım:

— Doğrudur, dedi.

— Gelelim savunmanıza.

— Ana hatlarını hazırladım.

— Öğrenebilir miyim?

— Hayhay...

Bir tomar kâğıt çıkardı, karıştırdı:

— Savunmamın temeli şudur: «Medeniyetler, kötü idare, plânsız, her hususta ve her yönde, her kolda plânsız icraat ve benden sonra tufan olsun!.. prensibi sayesinde gelişmiştir. Cemiyet, denildiği gibi, politikası az çok düzenli, hayat standardı mükemmel bir topluluk değildir. Bunun aksine sosyal bakımdan türlü ihtiyaç içinde politik bakımdan keyfi idare altında kıvranan bir kalabalıktır.»

— Beyefendi, bu istibdada kaside.

— Ha şunu bileydin... Savunmanın ikinci kısmı da istibdadı savunmadır. Şöyle ki: «Büyük insanları istibdat doğurur, Voltaire, Namık Kemal istibdadın doğurduğu büyük adamlar değil midir? Memlekette çabuk Hürriyet kurulursa büyük adamsız kalırız, büyük adam yetiştiremeyiz.

— Evet ama demokrasi güneşi...

— Bunda de yanılıyoruz: Yaradılış güneşiyle demokrasi güneşi arasında istikamet farkı vardır. Güneş Doğudan doğup Batıda batar, demokrasi Batıdan doğup doğu da batar. Hem halk hürriyet havasından mahrum kalırsa bunalır, halkı sunî hürriyet havasiyle yaşatmak gerektir.

— Sunî havayla yaşanmaz...

— Hakiki hürriyet havası da iyi idareyle olur. İyi idare edilen memleketlerde ise insanlar rahattan uyuşur, uykuda gibi rüya âleminde yaşar... Bir milleti uyanık yaşatmak için, kötü idare ve sıkı baskı lâzımdır.

— Başka?

— Bir de ayak takımına önem vermeli, sözü ayağa düşürmeli, Hükûmet ve hatta Devlet ayak takımına bel bağlamalıdır. Biz böyle yaptık. Halk topluluğunun ilerlemek için kafadan çok ayağa ihtiyacı vardır. Yerinde saymaktansa, kafasız, nereye gittiğini bilmeden yürümek çok daha iyidir. Örneği işte biz: Farkına varmadan Yassıadaya geliverdik...

— Yassıadadan da nereye gideceğinizi bilmeden mi yürüyeceksiniz?

Cevabı alamadan uyandım.

HUY

Molière bir gün hastalanmıştı. Hizmetçisi doktor çağırmış. Doktorun gelişini haber verdikleri zaman:

— Ne Doktor mu geliyor? dedi. Kendisine hasta olduğumu ve kimseyi kabul edemiyeceğimi söyleyin!

KASATURAM KAYBOLDU

Erdoğan be,

Ne olacak bizim hâlimiz? Yaşamasını beceremiyoruz, ölmesini beceremiyoruz, bekârlığı beceremiyoruz, evliliği beceremiyoruz, çocuk olmayı beceremiyoruz, baba olmayı beceremiyoruz. Beceriksizliğimizden, insanla hayvan arasında bocalayıp duruyoruz. Bencilliğimizle hayvanız, bundan dolayı yüzümüz kızarınca da insanız. Bütün sistemler, bu insan - hayvan karmasına yarım düzine golle yenilmiye mahkûm.

Faik, yer parasını hâlâ göndermedi. Çadır rehinde. Plâjcının yüzüne bakamıyorum.

Şimdi bir askerlik hikâyesi okudum. Evden para çekmek için, sözde kaybedilen kasaturalar, silâhlar... Yazar, bu konuyu mizah yönünden ele almış. Başka hangi yönden alacaktı ki, diyeceksiniz. Doğrusu!

Bunlar, hep yaptığımız işlerdi. Karavanadan illallah deyip de, kantine saldırdın mı, paralar kısa zamanda suyunu çekerdi. O vakit, döşen pedere bir mektup:

«Ey benim candan aziz, bal - dan leziz babacığım.»

Gerisini peder de tahmin ederdi. Çünkü o da vaktiyle babasından parayı böyle çekmiştir. Bile bile lâdes! İdare dünyası! Sonra ufak da olsa bir şüphe:

— Ya doğruysa! Ya gerçekten kaybetmişse! Çocuğu mahkemeye verirler. Askerlik bu! Şaka gelmez.

Havaleyi göndermesiyle, kâğıda kaleme sarılması, yahut sarılacak olanı bulması bir olur:

«Yüksek bir Türk gencine takdim:»

Onun gerisini de sen tahmin edersin: Kırmızı kâğıt yolda!.. Artık göbek mi atarsın, kep mi atarsın, nağra mı atarsın, ne atarsan atarsın!

Bazı babalar bir cimri olur!.. Askeriyenin kasaturası, matrası, şusu busu için oğullarıyla pazarlığa tutuşanlar az değildir.

«Yok, seksen beş etmez! Altmış vereyim, yetsin.»

Benimki öyle değildi. Ama bunun böyle olmasında zırt zırt kasatura kaybetmiyen oğlunun da hissesi vardı. Evet, babam, ne istersem tirink diye gönderirdi.

Bilirsin, ben topçuyum. Alayımızda misafir olarak bir piyade taburu bulunurdu. Misafir ki, ne misafir?!. Yıllanmış soyundan. İki günlüğüne gelip de, iki yıl gitmek bilmiyenlerden...

İşte bu piyadelerin kantini pek zengindi. Tezkereden başka, ne arasan bulurdun. Biz topçular, bitli deyip küçümsediğimiz piyadelerin böyle zengin bir kantine sahip olmalarını hiç çekemez, kendimizi yer dururduk. Hattâ daha acısı, gidip kantinlerinde öteberilerini yerdik.

İleride koz olarak kullanmazsan, sana bir şey anlatacağım: Piyade kantinine yalnız ziftlenmek için gitmezdik, talimden kaçmak için de giderdik. Bunu daha çok Sedatla ikimiz yapar, başkalarına sezdirmiyelim diye son derece dikkatli davranır dık. Aramıza bazı bazı Vasfi de katılırdı. Ama o pek gelmezdi. Talimi severdi. Neden severdi? Göbeğini eritirdi de, ondan...

Fakat, güneşe, yorucu hareketlere dayanamayıp kantine düştüğü zaman terini silerek:

— Göbeğin gitmesine razıyım ama, derdi bir şey değil ben gideceğim!

Bizim kantincinin müzevir olmasına karşılık, piyadelerinki pek iyiydi. Bir gazoz içtin, bir gazoz da ona ısmarladın mı, senden rahatı olmazdı. Yalnız nedense, bu adam, kendisine ısmarlanan gazozlara katiyyen dudak sürmezdi. Parasını alır, «Ben sonra içerim!» derdi. Acaba? Allah bilir.

Kırk beş yaşında vardı. Benzerleri gibi, o da resmen yirmi beş yaşında doğmuştu. Kimbilir annesi doğumda ne zorluk çekmiştir.

Gebeliğe eksiklik mânâsını verdiren, bu şekildeki geç doğumlar olmalı. Bunların gebeliğe, eksikliği vatana karşı.

«Sen bari konuşma,» diyeceksin «Talim kaçkını!» Kabahat sende değil, senin eline koz verende! Bu kafa, adam olmıyacak!

Piyadelerin kantinine subay mubay da uğramazdı. İki kişiysek, silâhları duvara dayardık. Üçleştiğimiz zaman ise, askerliğin hakkını verir, kantinin ortasına tüfek çatardık.

Temmuz muydu, Ağustos muydu, sıcak bir gün.. Piyadelerin binbaşısı küt diye kantine giriverdi. İçerde Sedat, ben, bir de kantinci...

Binbaşı, kantinciye bağırdı?

Kırk beşlik kantinci, bir anda çocuk masumluğuna bürünmüştü:

— Yüzbaşım çıkma diye izin verdi. Bana yüzbaşım söyledi çıkma diye. Yübaşım sen çıkma dedi, ben de çıkmadım.

Binbaşı, bizlere bakarak:

— Bir daha seni buralarda görmiyeyim, dedi. Ben yüzbaşı filân dinlemem.

Sonra kantinciye sordu:

— Bu topçular ne arıyor burada?

Kantinci hık mık etti kaldı. Binbaşı bizi kovaladı. Piyadelerin oradan bizim koğuşa kadar olan mesafeyi (ki, yüz metredir) dokuz saniyede aldık. Bütün korkumuz, talimhaneden görülmek! Yüzbaşı tarafından farkedildik mi, tamam! Biz koşuyoruz, arkamızdan, elinde bizim silâhlar, kantinci koşuyor. Tüfeklerin devir - teslim muamelesini ancak ranzaların altında yapabildik. Arkadaşlar talimden dönesiye kadar orada kaldık. Bir de pire varmış ki... Nasıl olmasın? Toz bir karış. Hilto-

— «Selâm verdim, rüşvet değildir deyu almadılar!.»

nun halısı gibi.

Bak şimdi hatırlıyorum: Piyadelerin talimden kaçanına rastlamadım. Şu bitliler, dürüst adamlardı vesselâm.

Erdoğan, bu, ne yazıya benzedi, ne mektuba... Ama iyi oldu. Yazı işleri müdürü «Bu nasıl yazı, birader?» derse, «Yazı değil ki, bu, mektup!» derim.

Homurdanırsan, sana da şey derim: «Yazı bu, yazı! Önce pul parasını doğrutalım hele! Mektup ondan sonra.»

Pederden para çekmeyi yazacakken, paraları harcadığımız yerlere, kantinlere, oradan da talimi asmıya atladım.

Hatırı kalmasın, kasatura kaybetmiye de bir dokunayım:

On sekizinci aydan sonra para yetmemiye başlayınca, mektupları sıklaştırmıştım. Peder kalkmış, bizim batarya komutanına mektupla sormuş:

«Bizim oğlan boyuna kasatura kaybediyor. Bunun sonu ne olacak böyle?»

Yüzbaşı beni çağırdı:

— Senin kasaturan kayıp mı?

— Kayıp.

— Sana beş dakika müsaade! Beş dakika sonra kasaturayla geleceksin.

Hadi gelme göreyim!..

Peder yazdı. Yüzbaşı kendisine kayıpların asılsızlığını bildirerek:

«Kimbilir nereye saklamıştı? Sıkıştırınca çıkardı.» demiş.

Artık o yoldan para koparmıya paydos demiştim. Esasen rahmetli, beni parasız bırakmıyordu. Bir kere hariç...

Askerliğin sonlarına doğru Adapazarına manevraya gitmiştik. Yorgun düştüğümüz üçüncü günün gecesi, alay komutanımız alarm verip topları vasıtalara bağlatmış. Ondan sonra hareket edilmiş. Ben ne alarmı duydum, ne hareket emrini... Kıvrıldığım yerde, kendimden geçmişim. Üstümde üç günün yorgunluğu.

Alayın gittiği yeri Adapazarında kimseden öğrenemedim. Askerlik şubesi başkanı dahil, bunu bilen yoktu.

Cebimdeki beş liranın iki buçuğuyla Bursaya bir telgraf çektim:

«Baba, birliğimi kaybettim. Derhal para gönder!»

Cevabı akşama aldım:

«Kaybettim deyip beni aptal yerine koymasaydın, gönderirdim. Kimbilir nereye soktun? onu.»

Matbaacıya borcunu ödedin mi?.. Siz şairler de olmasanız, matbaacılar aç kalacak. Selâmlar.

Yalçın KAYA

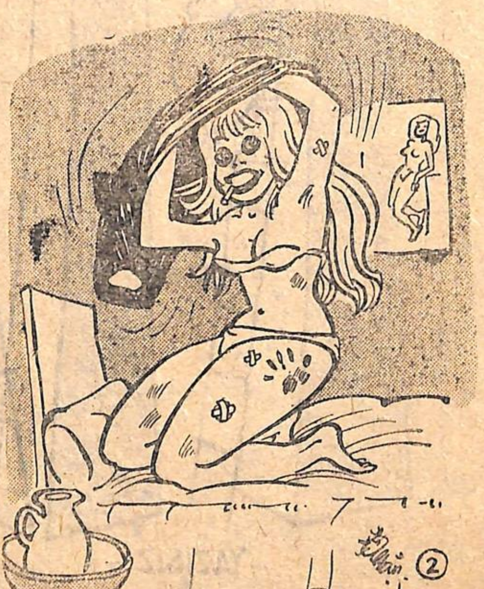

«ÖRTÜLÜ YOSMA!»

Kim, Kimdir?

SEZGİN BURAK

Ben Sezgin Burak, Adapazarında doğduktan oniki yıl sonra ilk okulu bitirdim. Yirmibeş yıl sonra evlendim. Bu yıl askerliğimi bitirdim.

İkizler burcundanım ama ikiz değilim.

Babıâli hayatım sekiz yıl önce henüz Güzel Sanatlar Akademesinin ilk sınıflarında başlar. Bütün yayınevlerinde dergilerde ressam olarak çalıştım. İlk karikatürlerim Cumhuriyet gazetesinde çıktı. Şimdi Hayat mecmuası ressamıyım. Zülküf bey adlı bir tipim vardır.

— YAZISIZ —

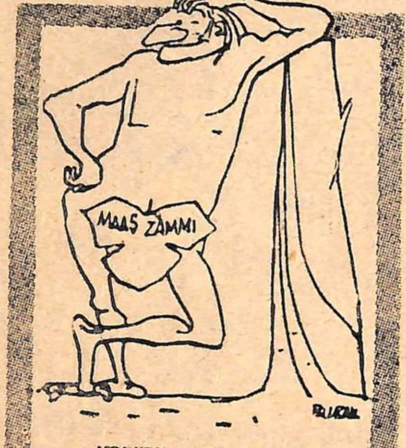

— MODERN ADEM BABA —

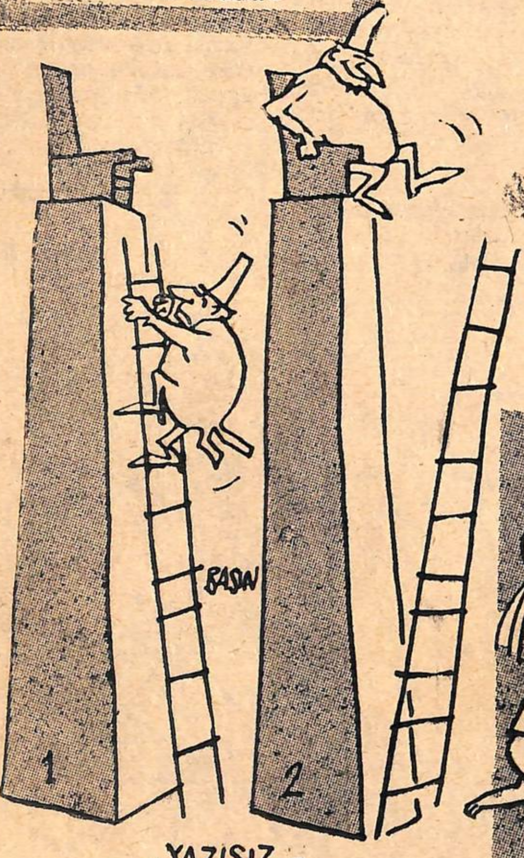

— YAZISIZ —

YAZISIZ

mal beyanı

ADNAN VELİ

Halim Canyoldaşı, koltuğunda iki kilo ekmekle yorgun argın kapıdan içeriye girdi. Ekmekleri konsolun üstüne bıraktıktan sonra:

— Yemek hazır mı? dedi.. Karısı Cavidan:

— Fasulya biraz daha suyunu çeksin diye bekliyorum şekerim.

— Öyleyse, gazocağını biraz yavaşlat da gel yanıma otur. Biraz konuşacaklarım var.

— Hayırdır inşallah.. Kötü bir şey mi oldu nonoşum?..

— Sen de şu nonoşum lâfına Suna'dan mı alıştın?.. Ben nonoş falan değilim. Memur adamın biriyim. Nonoşluk kim, biz kim be yahu!..

— Lâfın gelişi öyle söyleyiverdim Halimciğim.. Senin niye canın sıkılıyor bakayım?..

— Canım sıkılmıyor da..

— Eeee, nen var?..

— Yeni bir iş daha çıktı başımıza..

— Ne işiymiş Halimciğim?..

— Memurlardan mal beyanı isteniyor..

— Ona mı canın sıkıldı?..

— Canım sıkılmadı da, eziyet oluyor boşuna..

— Şekerim, niye tatlı canını üzüyorsun. Bizim öyle korkulacak bir malımız, mülkümüz yok ki..

— Olmadığı için diyorum işte.. Beyannameyi doldurmak lâzım. Ne varsa kaydedecekmişiz...

— İyiya, kaydederiz nonoşum..

— Bak hâlâ nonoşum diyor be!.. Halim diyemez misin bana?..

— Peki Halimciğim...

— Şimdi sen bana şu hokka kalemi getir de, yemek oluncaya kadar bende beyannameyi doldurayım.

Halim Canyoldaşı, ceketinin cebinden mal beyannamesini çıkarıp maddelerini tekrar gözden geçirmiye başladı. Sonra karısına döndü:

— Menkul, gayri menkul nemiz varsa hepsini kaydedecekmişiz..

— Bizim korkulacak nemiz var nonoşum?.. Olanı biteni üç beş parça eşya..

— Dur şimdi, en başından başlıyalım.. İlk maddede diyor ki «Kaç yıldanberi memuriyet hayatında bulunuyorsunuz?»

— Sen de yaz.. Yirmi altı yıldanberi memurum diye yaz..

— Yazacağız, patlama..

— Peki nonoşum...

— Sen şu içeriki odaya geçsene biraz. İnsanda sinir minir bırakmıyorsun..

— Peki Halimciğim..

Halim Canyoldaşı birinci sualin karşılığını verdi. İkinci soruyu okudu: «Evli misiniz, kaç çocuğunuz var?» Onu da «Maalesef evliyim, iki de mahdum var.»

Üçüncü soruyu okuyunca karısına seslendi:

— Cavidaaaaan!..

— Emret nonoşum..

— Hay seni nonoşlar götürsün. Gel şuraya otur.. Gayrimenkullerimizi soruyorlar..

— Gayrimenkul ne demek canımın içi?..

— Yani, taşınamıyan mallarımız..

— Mutfaktaki gömme küp var.. Ötekilerin hepsi taşınır..

— Peki, küpü yazayım. Menkul mallarımızı da soruyorlar..

— Onları da yaz işte, biliyorsun.. Çocukların karyolaları var. Üç tane şilte var. Bir tane yemek masası var, perdeler var. Üç de iskemle var..

— Dur, yavaş yavaş söyle. Perdeler var dedin.. Sonra?..

— Üç de iskemle var demiştim...

— Bir konsol da var. Onu da yazalım.. Ne varsa yazılacakmış. Hiçbir şey eksik kalmıyacak..

— Mutbaktaki eşyaları da yazacak mısın?..

— Hepsini, hepsini...

— İyiya, yaz öyleyse.. Pompalı bir gazocağı.. İki tane gazocağı iğnesi. Bir tencere, iki tane bakır sahan.. Üç çini sahan.. İki tane demir kaşık, iki tane de tahta kaşık.. Dört tane çay kaşığı.. Üç çatal..

— Tuzlukları da söylesene..

— Canım, bir tane cam tuzluk var, bir tane de kapaklı tuzluk. Ama onun kapağı çatlak..

— Olsun... Ne malımız varsa yazmıya mecburuz..

— Öyleyse mutbaktaki takunyaları da yaz.

— Tabii, yazacağız ya.. Takunyalardan başka terlikleri de söyle..

— Yaz.. Terlikleri de yaz. Çocuklarınki yırtıktır diye yaz..

— Olur, yazdım.. Başka?..

— Vallahi başka bir şeyimiz yok nonoşum. Olanı biteni bunlar..

— Benim traş takımını da yazalım... Sonra bir de pijama pantalonu var.. Başka?

— Senin bir tane donun, bir tane de ten fanilân var. Onları yazdın mı?..

— Dur onları da yazayım.. Başka?.

— Başkası, hepsi bu..

— Bak dikkat et, hepsini beyannameye yazmadılar diye başıma bir dert gelmesin..

— Yarım şişe zeytinyağı var.. İstersen onu da yaz..

— Yazayım.. Kıyma, filân var mı tel dolapta?..

— Ayol, dut zamanındanberi kıyma yüzü gördük mü?..

— Peki, kayınvaldenin nesi var?..

—Nesi mi var?.. Yeşil entarisi var, bir çift terliği var, başörtüsü var..

— Başka?..

— Başka, bir de gözlüğü var ama, bir taraftan sapı kopmuş da iple bağlamış..

— Olsun karıcığım, olsun.. Hiç bir şeyi gizlememek lâzım.. Sen git bir defa içeriki odayı filân dolaş bakalım.. Daha neler var?..

— Canım her gün silip süpürdüğüm odayı bilmez miyim ben?..

— Hah, söyledin de aklıma geldi.. Süpürgeyi niye söylemiyorsun?..

— Amaaaa nonoşum sen de.. Süpürgenin süpürge denecek yeri mi kalmış sanki?..

— Olsun.. Bir süpürge sapını da yazalım..

— Yaz öyleyse.. Bulaşık telini de yaz.. Bir tane de çivit var, onu da yaz.

— Yazdım..

— Benim kullanılmış bir de jiletim var, onu da yazacak mısın?..

— Elbette.. Başka?..

— Başka bir şey kalmadı..

Halim Canyoldaşı, iyice düşünüp başını kaşıdıktan sonra:

— Dur, dedi. Bir şey daha yazacağım.. Ay sonuna kadar 270 kuruş da nakit paramız olduğunu derin saygılarımla bildiririm.. Bu hafta ortanca oğlan, kavga kıyamet bir kolon toto oynadı. Kazanırsa onun sayesinde memur olarak rahat bir nefes alabileceğiz efendim..

Halim Canyoldaşı

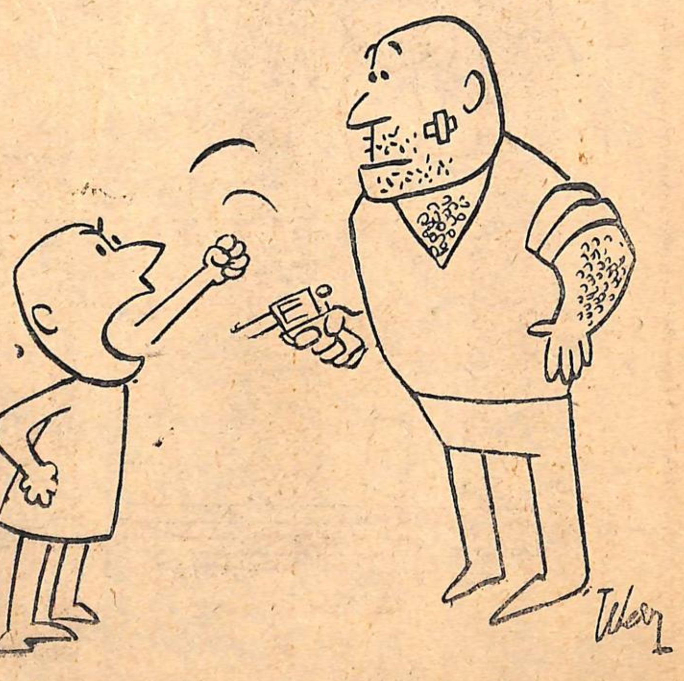

— Tabancana güveniyorsun değil mi?

OKULLAR AÇILDI!.
Benim Başbakanım
BÜYÜK İNSAN...
Ellerind ve...
Sen ey büyük adam...
Aziz Büyü
Köleniz eyyamcı
Adnan Sen bir tanesin.
Sen
KOCA Menderes Senin İçin
Büyük Menderes
Sen DAHİ
EDEBİYAT
TARİH
TARİH
BURASI BENİM
ŞURASI SENİN
HEPSİ BENİM
T.C.
BURASI DA BENİM!
COĞRAFYA
DEMOKRASİ DEMEK KELLE SAYISI DEMEKTİR!
FELSEFE - MANTIK
AİLE MEZARLIĞI
BİYOLOJİ
Halledilecek davâ:
Diğer adı ile "FİSAGOR teoremi"(!)
ARİTMETİK-CEBİR-GEOMETRİ
BİZ FİZİĞE DAYANIRIZ!
ÜNİVERSİTE
İLİM
FİZİK
AŞK MACUNU
KİMYA
BEDEN EĞİTİMİ
MÜZİK
YABANCI DİL
Saidi Kürdi
BİR PARTinin ŞARTLARI
DİN DERSİ

O R U Z... Ali ULVİ ★ Ferit ÖNGÖREN ★ Ferruh DOĞAN ★ Öktemer KÖKSAL ★ Suat YALAZ ★ Yalçın TÜZECAN

— TRANVAYDAN İNELİ ON DAKİKA OLDU, BEYEFENDİ!..

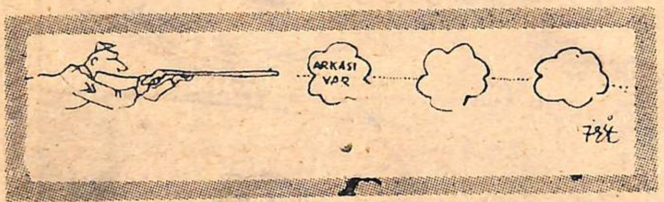

YAZISIZ

Kasavubu - Lumumba

Ahmetle, Ali iyi arkadaştılar. Iki gün önce kalkıp tektekçi bir meyhaneye gittiler. Kafaları biraz dumanladıktan sonra dünya politikası üzerinde konuşmağa başladılar. Ahmet az çok olaylara akıl erdirebilen bir insandı. Alinin ise tersine, bu işe hiç aklı ermezdi. Bu yüzden konuşma tartışma şeklini aldı. Ahmet bir ara asabına hakim olamıyarak:

— Ali be!.. Dedi. Sen hepten cahil mişin be yahu... Yabancı devlet adamlarının adlarını bile dosdoğru söyleyemiyorsun.. Bir kere Çanlışek, değil, Çan-Kay-Şek.. Tulumba değil, Lumumba.. Kasatura değil, Kasavubu... Hangisini düzelteyim.. Ali boynunu büktü:

— Haklısın dedi. Şey be Ahmet!.. Şu Kongo işi ne oldu?..

— Hiç!.. Arap saçına döndü... Başbakan Lumumba Cumhurbaşkanı Kasavubuyu azletti. Kasavubu da bir punduna getirip Lumumba'yı azletti...

— Lumumba da Kasavubayı azletti, desene..

— Tamam.. Kasavubu da bir fırsat yakalayıp, Lumumbayı azletti...

— Lumumba Kasavuba'yı azletti..

— Kasavuba Lumumbayı azletti..

— Lumumba boş durmadı, ilk fırsatta Kasavubayı azletti..

— Kasavubu Lumumbayı azletti...

— Lumumba Kasavubayı...

— Kasavuba, Lumumbayı..

— Lumumba, Kasavubayı...

— Kasavuba.. Lumumbayı...

— Lumumba... Kasavuba...

— Kasavuba.. Lumumba...

— Haydi açık arttırmaya... Lumumba... Kasavuba...

— Kasavuba.. Lumumba...

Ahmet'le Ali, Kasavuba Lumumba derken iyice kafayı tutmuştular. Karşılıklı öylesine güzel göbek atıyorlardı ki, diğer sarhoşlar da onlara katılmışlardı. Koro halinde ve tempo ile:

— Lumumba.. Kasavuba.. Şak.. Şık.. Şık...

— Kasavuba.. Lumumba.. Şık.. Şık..

— İşler karıştı Kongo'da.
Lumumba, Kasavuba.
Hoptiri nam, hoptiri nam.
Hoptiri nam, Hoptirinam.

Meyhanede göbekler atıla dursun radyo şu haberi veriyordu.

«... Konko'da Albay Mobuta idareyi eline aldı.. Kasavuba ve Lumumbayı azletti. Her ikisinin de akibeti meçhul... Birleşmiş Milletler müzakerelerine katılmak üzere New - York'a giden Kasavubu taraftarı heyet ile Lumumba taraftarı heyet B. Milletler binasında Kongo'yu hangi tarafın temsil edeceği hususunda kavgaya tutuşmuşlardır.»

Bizim sarhoşlar bu sefer gene tempo ile şöyle söylüyorlardı:

Çıktı Albay Mobuta,
Kasavuba, Lumumba.
Azledildi Kongoda,
Hoptirinam, nam...

M. Samim AKAY

bunu? DUYDUNUZ MU?

KÖPEK YARIŞI

Vodresa şehrinde dünyanın en zeki köpeğini bulmak için yarışma tertip edilmişti. Her memleketten gelen cins cins ve renk renk köpekler alanı doldurmuştu. Dünya Zeki Köpekler Başkanı Mösyö Le Chien ilk sözü alarak yarışmanın mânâ ve önemini belirten güzel bir konuşma yapmış, söylev büyük bir ilgiyle takip edilmiş ve şiddetle alkışlanmıştır. Daha sonra mikrofona gelen spiker herkesi ve bu arada köpekleri sükûnete dâvet etmiş ve demiştir ki:

— Sevgili misafirler!.. Hepinizi derin sevgi ve saygı ile selâmlarım. Yarışmamıza dünyanın dört köşesinden tam 2000 köpek katılmıştır. Biz bunların arasından dünyanın en zeki köpeğini seçeceğiz. Lûtfen gürültü edilmemesini ve köpeklerin şaşırtılmamasını rica ederiz. Bu önemli yarışmanın esası şudur: Buradan itibaren beş kilometre öteye bir çok kemik saklanmıştır. Şimdi bütün köpekler serbest bırakılacak, kemiği ilk bulup getiren köpek böylece dünyanın en zeki köpeği ilân edilecektir. Sahibi de 10.000 Veba (Vodresa parası) alacaktır. Müsabakaya katılan bütün köpeklere başarılar dileriz.

Spikerin bu konuşmasından sonra, hakem tiz bir düdük çaldı ve bütün köpekler ok gibi ileri fırladı. Bir kaç saniye sonra ulumalar arasında gözden kayboldular. Fakat hayret... Bir küçük fino köpeği yarışma yerinden bir adım bile öteye gitmeyip, olduğu yerde kalmıştı. Hakem köpeğin sahibine:

— Bu nasıl iş dedi. Sizin köpek yerinden bile kımıldamadı. Bir lâf et.. Yoksa diskalifiye olacak deyince Zihni köpeker hakeme gülerek şu cevabı verdi:

— Anlamadın mı? O burada boşuna durmuyor ki, gitseydi hayret ederdim.

— Peki neden gitmiyor?..

— Şu halde söyliyeyim. Köpeğim bana çok sadıktır, onun için gitmemiştir.

Le Gazette Dok'tan

— Çık sevgilim, kocam gitti!..

Kadının kocası, evliliklerinin onuncu yılında ölmüştü. Kocasına son derece bağlı olan genç kadın, ilgili makamlardan özel bir izin aldı ve onu evin arkasındaki bahçede, yatak odasının penceresinin hemen altında bir yerde hazırlattığı mezara defnettirdi.

Her gece yatmadan önce pencereyi açıyor:

— Ey ruhlar âlemi, ey yıldızlar, sizler de şahit olun. Sam, hayatımın erkeği... Yaşarken hayatımın ışığı ve manası idin. Öldün fakat gene aklımdan ve kalbimden çıkmıyorsun, diye sesleniyordu.

Böylece, aradan birkaç ay geçti. Bir gece Mrs. Sam'ın telefon'u çaldı. Telefon eden, kocasının çok yakın bir dostuydu. Genç kadını birlikte yemeğe ve bir gece kulübünde dansa davet ediyordu. Mrs. Sam, kocasının ölümünden sonra hiç bir şeyden zevk almadığını, bu yüzden kendisinin mazur görülmesini söyledi ama, erkek israr etti.

— Bir kere deneyin canım, dedi.

Genç kadın da, sırf nezaket icabı bu daveti kabul etmek zorunda kaldı. Beraberce çıktılar. Keman sesleri arasında, mum ışığıyla aydınlanmış bir sofrada başbaşa yemek yediler. Gittikleri gece kulübünde, müziğin kıvrak ahengine uyarak dansettiler. İçtikleri şarap, müzik ve erkeğin sıcak sesi, kibarlığı tesirini göstermişti.

Geç vakit kalktılar. Adam, genç kadını evinin kapısına kadar götürdü. Ayrılacakları sırada, Mrs. Sam, onu içeriye davet etti. Beraberce bir kadeh daha içmenin mahzuru olabilirdi?..

Bu bir kadeh, iki, derken üç kadehi buldu. Nihayet kaçınılmaz son an gelip çatmış, eski aile dostu, genç kadının yatak odasının kapısından içeriye buyur edilmişti.

Mrs. Sam, kendisini erkeğin kollarına bıraktı. Aylardır ilk defa olarak pencereyi açmamış, kocasının mezarına doğru seslenmemişti...

Sabahın ilk ışıkları pencereden süzülürken, genç kadın olduğu yerde doğruldu ve erkeğin şaşkın bakışları karşısında pencereyi açtı.

— Ey ruhlar âlemi, ey yıldızlar, sizler de şahit olun, diye seslendi. Ben de seni adam sanmıştım, hay Allah cezanı versin sam...

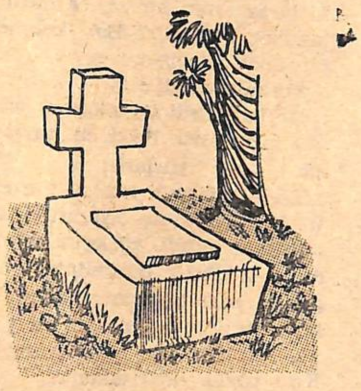

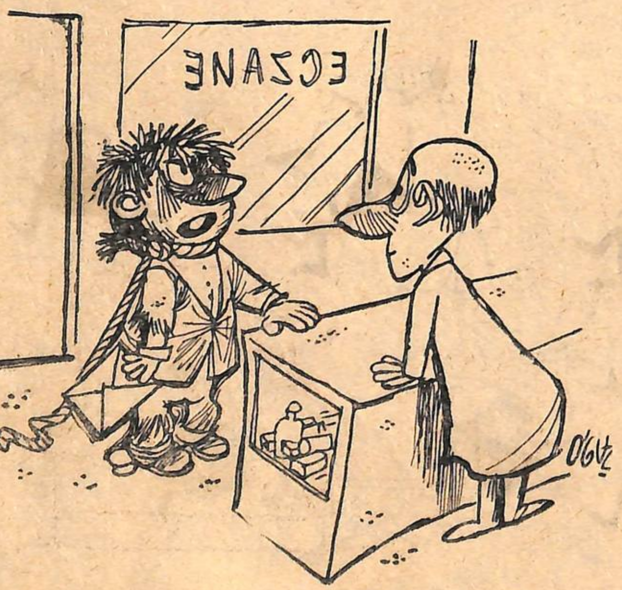

— *Bana bir lokma arsenik verir misiniz?*

YAZISIZ

BURADA DA YOK

Ufak tefek, çekingen ve pısırık bir adamdı. Seyyar komisyonculuk ettiği için sık sık seyahatlere çıkar, evinde yalnız kalan karısı da can sıkıntısından gönlünü eğlemek için âşıklar tedarik etmekten çekinmezdi. Kocası döneceğini telefon veya telgrafla haber vermeyi âdet ettiği için bir baskın ihtimali yoktu. Fakat aksi gibi bu sefer, adamcağız, hem de hareketinin ikinci günü, bir kaza yüzünden vakitsiz evine dönmek zorunda kalmıştı. Birdenbire içeri girince karısının, yüzü kıpkırmızı, telâşlı telâşlı ortalıkta dolaşmasından şüphelendi:

— Burada biriyle beraberdin, dedi.

Kadın:

— Ne münasebet, kiminle beraber olacağım? diye itiraz etti.

Fakat adam bu cevaba kanmadı. Masanın üstünde yarılanmış iki çay fincanı duruyordu. Yerde bir de erkek jartiyeri bulunca adamın şüphesi büsbütün kuvvetlendi:

— Söyle, diye bağırdı, nereye sakladın herifi?

Ve bastonunu kaptığı gibi aramağa koyuldu. Gardroba baktı: "Burada yok" dedi. Karyolanın altına eğildi: "Burada yok!" dedi. Öteki odaları araştırdı: "Burada yok!" dedi. Banyo dairesinin kapısını açınca karşısında yarı çıplak bir adam gördü. Dev yapılı, pehlivan pazulu, korkunç bir şeydi. Bir dakika hayretle adamı süzdü, sonra kapıyı kapadı: Burada da yok" dedi.

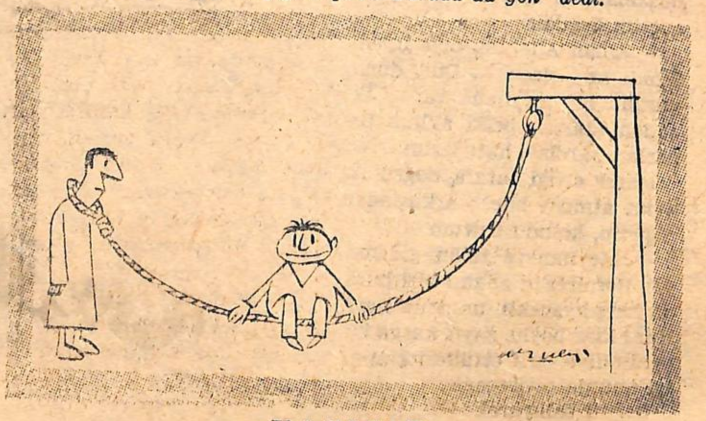

YAZISIZ

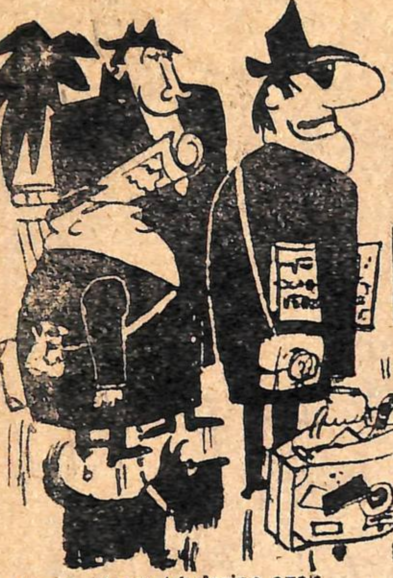

Biz Casuslar!

Çeviren: Alplaçım

(Puerto Loos) iskelesine ayak bastığımız zaman aksilikler de başlamıştı. O lânetlik teknedeki ahçıdan ve tahtakurularından kurtulduğumuz için sevinmeye vakit kalmadı bile.

Ağzının sol yanından sönük, esmer bir Meksika sigarası sarkan Finley:

— Bana bak Bert, dedi. Galiba şu Allahın cezası parolayı unuttum. Fakat nasıl olsa sana söylemiştim...

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi devire devire ona bakıp:

— Tüh, diye söylendim. Kafanda bu kadarcık bir şeyi tutamıyorsun. Amatör olsan neyse ama, bir de bu mesleğe 6-7 yaşındayken atıldığını söylersin... Peki, şimdi ne yapacağız?

Yaprak sigarasının izmaridi ağzından yere düşmüştü.

— Na... sıl? diye kekeledi. Yani parolayı sen de mi unuttun?

Omuzlarımı siktim.

— Yanımıza sokulacak olan herife parolayı sen söyliyecektin, dedim. Bu yüzden, parolayı benim aklımda tutmam gereksizdi. Vesikaları taşımak, masraflarımızın faturalarını almak, çok fazla içip de sarhoş olmaman için seni kollamak benim işimdi. Parolayı söylemek, paraları ödemek, İspanyolca konuşmak, eskiden tanıdığın o güzel Meksikalı kadını bana takdim etmek de sana düşen işlerdi... Başkalarının işlerine karışmak adetim değildir.

— Aman Allahım, diye inledi. Şimdi ne olacak?.. Dur, dur... Şurada bir meyhane vardı. İki kadeh atarsak belki aklımı toparlar, parolayı hatırlarım...

İşaret ettiği tarafa doğru iki adım atmıştı bile. Arkasından seğirtip, kolunu tuttum.

— Meyhaneye falân gidemeyiz. Ramirez'in adamı bizi burada karşılıyacaktı, unuttun mu?.. Hani kısa boylu, zayıf karga burunlu diye tarif ettikleri kimse... İşi onunla çevireceğiz.

Başımı sallıyarak:

— Evet, dedi. Haklısın ama, neye yarar? Adam yanımıza gelince ona parolayı söylememiz gerekiyor. Halbuki parolayı unuttum ben. Sen de aklında tutmamışsın. Bu durumda bir şey yapamayız ki...

Çevremize bakındım. Biraz ötede, iyice çakılıp çemberlenmiş bir sandığın üstünde oturan bir adam dikkatimi çekti. Kısa boylu, zayıf, burnu kemerli, beyaz keten elbisesi adamakıllı kirlenmiş birisi idi.

Finley'in kulağına:

— İşte, diye mırıldandım. Ramirez'in ajanı şuracıkta bizi bekliyor. Hemen yanına gidelim bari...

— İyi ama parolayı bilmiyoruz, herif bize güvenir mi?

Kolundan tutarak çekiştirdim.

— Aldırma, elbette bir yolunu buluruz. Bana kalırsa, en iyisi açıkça konuşmak...

Nitekim öyle yaptım. Adamın yanına sokulunca, aklarına kan oturmuş, çekik gözlerinin taa içlerine bakarak:

— Günaydın, dedim. Biz geldik...

Toparlandı, ayağa kalktı.

— Ya, ben de düşünüp duruyordum acaba siz misiniz diye?..

— Tabiî biziz ya, başka kim olacaktık? Yalnız bir şey oldu. Hani şu parola vardı ya, parola?..

— Eee?..

Bir solukta:

— Biz onu unuttuk, dedim. İster inan, ister inanma... Biz parolayı unuttuk. Fakat sana yemin edebiliriz. Bizim biz olduğumuza dair aklına en ufak bir şüphe girmesin. Zaten parola dediğin de nedir canım? İşimizi onsuz da görürüz.

Gözleri şüpheyle kısılmıştı.

— Hımmm... Bu çok fena işte. Demek parolayı unuttunuz?.. Peki biraz olsun bir şeyler hatırlamıyor musunuz? Bir kelime, bir hece, ufacık bir şey?..

Finley'e döndüm:

— Hadi, dedim. Şu karışık aklını biraz kaşı. Belki bir parçacık bir şey hatırlarsın...

Finley yüzünü, gözünü buruşturdu. Kafasını yumrukladı, burnunu kaşıdı, gözlerini yumdu. İyi niyetle düşündüğü gün gibi meydandaydı ama, sonunda bir kelime veya bir hece bir yana, tek harf bile hatırlıyamadı. Kısa boylu, zayıf adama:

— Bana bak, dedi. Bari sen yardım et, bir ipucu ver. Ondan ötesini sökmem kuvvetle muhtemel... Meslekdaşlar arasında bu kadarcık şeyin lâfı bile olmaz.

Adam acı acı gülümsedi.

— Iyi söylüyorsunuz, doğru söylüyorsunuz ama, işin kötü tarafı, parolayı ben de unuttum.

Şimdi şap gibi yanmıştık işte. İki taraftan biri parolayı bilse mesele yoktu. Parolayı bilmiyen tarafa itimad eder, böylece, yapacağımız işi tamamlıyabilirdik. Fakat iki taraf da parolayı bilmediğine göre, kimsenin kimseye itimat etmesi düşünülemezdi.

Finley omuzlarını silkerek:

— Eh, dedi. Bu durumda elimizden ne gelir? Burada güneşin altında dikilip durmak akıl kârı değil. Birbirimizden de ayrılamayız. En iyisi otele gidip üç yataklı bir oda tutmak, sonra da kafayı çekmek...

Doğrusu haklıydı. Şunun şurasında, casusluk ediyoruz diye güneşte kavrulmanın, yorgunluktan harap olmanın ne âlemi vardı? Otelin yolunu tuttuk. Otelin müracaat mahallindeki memura derdimizi anlattık. Kocaman bir defteri önüne çekti. Önce isimlerimizi yazdı, ardından işimizi sordu.

Birbirimize baktık. Merkezde, böyle bir durum karşısında ne söylememiz gerektiğini bildirmemişlerdi. Çünkü otelde kalmak falân hesapta yoktu. Finley:

— Biz gene doğruyu söyliyelim, dedi. Nasıl olsa fatura alacağız, şimdi söylemesek bile, o zaman söylemek zorunda kalacağız...

Bunun üzerine, otel memuruna:

— Yaz bakalım ahbab, diye durumu açıkladım. Senin anlıyacağın, biz üçümüz de casusuz.

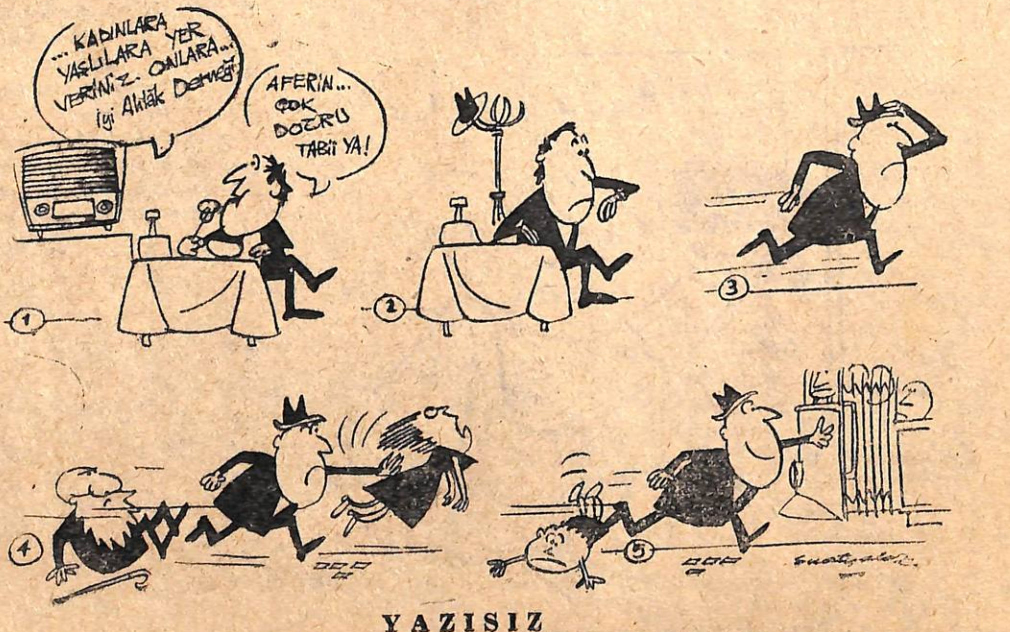

YAZISIZ

Rimez'in casusları. Buraya silâh almak için gelmiştik. Fakat sen gene durumu çaktırma. Malûm a, Huberto'nun ajanları hiçbir yerden eksik olmuyorlar...

Otel memurunun gözleri fal - taşı gibi açılmıştı.

— Ne o? dedim. Galiba hiç casus görmedin? Hadi oda numaramızı söyle de yukarı çıkalım. Konuşacak gizli şeylerimiz var...

Memur kalemi hokkaya daldırdı, deftere eğildi. Bu arada, Finley ile birlikte iskelede bulduğumuz kısa boylu, esmer adam telâşla atıldı.

— Dur bakalım otelci efendi. Az kalsın fecî bir yanlışlık yapıyorduk.

— Neymiş o yanlışlık? diye sordum.

— Ne olacak, ben Ramirez'in değil, Sinyor Huberto'nun casusuyum. Bizim Merkezden gelecek olan iki ajanımızı bekliyordum. Sizi onlar sanmıştım.. Sizin adamınız, (Kirli gül) barın da sızdı. Onu orada bulursunuz. Hadi Adyos... Talihiniz açık olsun...

Herife tam alışmışken düşman casusu çıkmasına bozulmuştuk doğrusu. Çaresiz:

— Adyos, diyerek onu uğurladık. Senin de talihin açık olsun...

Finley içini çekti, boynu bükük:

— Ah ah, dedi. Bu casusluk işleri böyledir zaten. Neyse, hadi biz işimize bakalım... Daha para meselesi var...

DOĞRU SÖZE NE DENİR?

Halen Londra'da bulunan Can Yücel arkadaşımızın alkole karşı muhabbeti bir hayli derindir. Bu muhabbeti aşırı bulan yakınlarından birisi, bir gün Can'ı karşısına almış. Alkol aleyhinde esaslı bir nutuk attıktan sonra:

— Doğrusu bu senin yaptığın akıllı adam işi değil, demiş. Şunu aklından çıkarma, insanı yavaş yavaş öldürür...

Can tatlı tatlı gülümsemiş, elliyle "boşver" gibilerden bir hareket yapmış ve cevabı oturtmuş:

— İyi diyorsun ya reis, benim de acelem yok zaten...

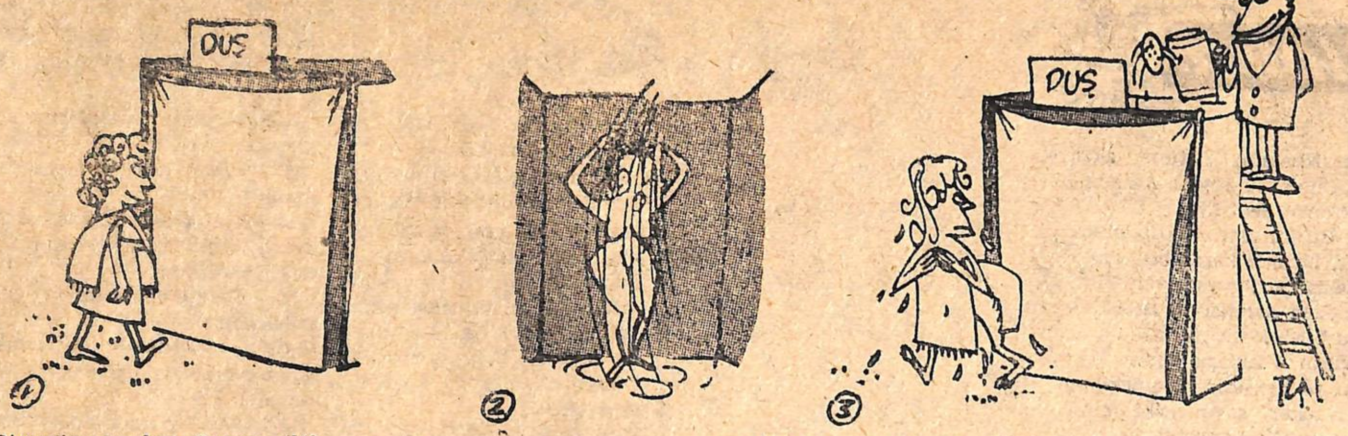

YAZISIZ

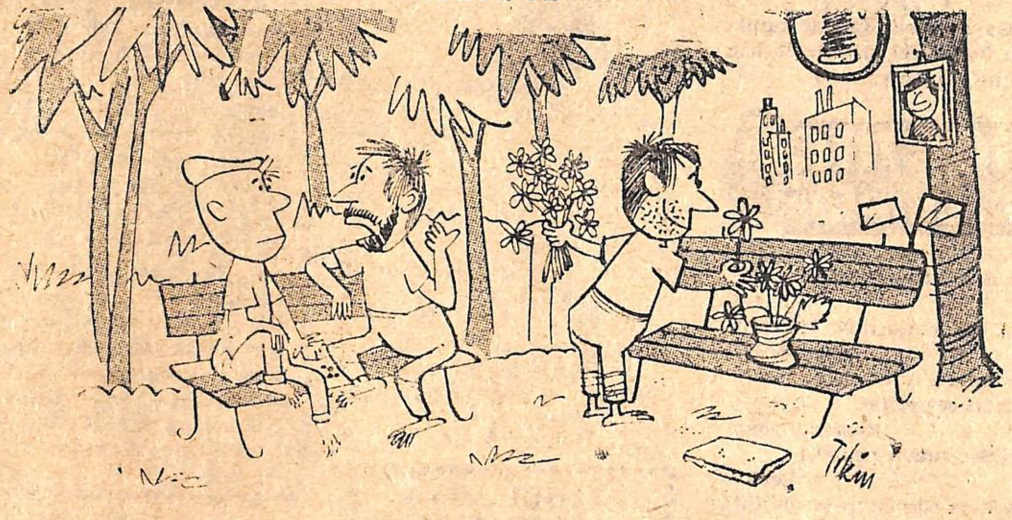

-- AHMET'İN BUGÜN GENE KABUL GÜNÜ GALİBA...

— «Esmerler benim tipim değildir» deyip aşkımı reddedince beynimden vurulmuşa döndüm...

bilmece

Arif Masanın üstüne ağzı kapalı üç kutu koydu. Arkadaşı Ekrem'e dedi ki:

— Bu kutuların birinde toz şeker, birinde karabiber, diğerinde ise pirinç unu var. Elini sürmeden hangisinde ne olduğunu bilebilecek misin?..

Ekrem kutulara şöyle bir baktı ve hepsinin içindekileri teker teker saydı. Peki ama bunu nasıl anlamıştı?..

CEVAP

Gayet basit. Çünkü kutuların üstündeki etiketlerde içinde ne olduğu yazılıydı...

seçme saçmalar

★ Boş lâfları bırakalım.
Niyetçi

★ Hani eskiden bir lâf vardı.
Eski bir lâf

★ Sonra orda elele güneşin batışını seyrettiler.
Romanın sonu

★ Son arzun nedir?..
Tenkil

★ Rica ederim merasimi bırakın.
Nikâh memuru

★ Haydi!.. Tom yirmi beşe...
Vinç

★ Alt tarafı beşbin liralık bir döviz verirseniz...
E. İ. B.

★ Doğru söyliyeceğine, namusun ve vicdanın üzerine yemin eder misin?..
Edemem

★ Yakala kaçıyor!..
İlmik

★ Vah.. vah vah.. vah.
Üzülme

★ İşte bunlar yaptı.
Şahit

★ Haydi konuş bakalım.
Pe.. Pe.. Peki..

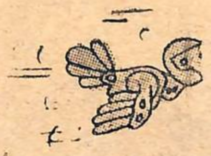

YAZISIZ

YUSUF ZİYA ADEMHAN'ın
Diktatörlerin ardından taşlama ŞİİRLER
★
OCAK Başkanı
★
Çıktı

NEMRUT AMCA

Burdurdan HAYDAR YAYA adlı bir okuyucu soruyor:

«Karımın çok fena bir huyu var. Belki de siz pek fena bulmıyacaksınız ama, gerek beni, gerekse bütün yakınlarını bu huyuyla sıkıyor. Bir şey konuşulsun da, karım bahse girmesin mümkün değil. Her konuda, herkesle bahse giriyor. Ne yapsam da onu bu huyundan vazgeçirsem?»

C: Bundan kolay ne var kardeşim? Bu huyundan vaz geçemiyeceğine dair kendisiyle bahse girin. Mecburen bırakacaktır...

Fatih'den RIFKI ATAK imzası ile mektup gönderen bir okuyucu merak etmiş:

«Yerli filimciliğimizi ıslâh işi size verilse, ne gibi çarelere başvurursunuz?»

C: Pek uzun boylu tedbirler düşünmek şart değil. Türk sinemasına mensup kimseler için hiç olmazsa ilk okul eğitimi mecburiyetini koymak büyük ölçüde fayda sağlar.

Orhangazi'den İCLÂL DEĞERLİ isimli bir bayan okuyucu, şu soruların cevaplarını istiyor:

1 — Hangi partiye mensupsunuz?

2 — Aya gönderilecek bir rokete sizi bindirseler, yanınıza neler alırdınız?

3 — Sert erkek denilen tip nasıl olur?

C: 1 — Politikayı, üvey anneyi ve meraklı insanları sevmem.

2 — Aya gönderilecek bir rokete binmezdim.

3 — Kadınları aklıyla, fikriyle ikna edemeyince ellerinden ve ayaklarından faydalanan kimselere «sert erkek» ti pi denir.

Konya'dan T. A. imzası ile mektup gönderen bir okuyucumuz da şunu merak etmiş:

«Karımın ablası babamla evlendi. Bu durumda, karımın ablası ve benim üvey annem olmaktan başka neyimiz olur?»

C: Bir kere karınızın kayınvaldesi olur. Çocuklarınız varsa, onların babaannesi olur, herşeyden kötüsü evinizde başbelâsı olur...

Dedektif olabilir misiniz

Son cinayet çok esrarengiz bir şekilde işlenmiş, polisin bütün araştırmalarına rağmen hiçbir ipucu bulunamamıştı. Esasen ölenin kim olduğu da belli değildi. Maktûl, orta yaşlı, gri elbiseli, matruş bir herifti. Cesedi, rıhtımın kuytu bir köşesinde bulunmuştu. Polis Müdürü Şerafettin Özyakalar çok müşkül durumdaydı. Araştırmalar sonunda işin içinden çıkamıyacağını anlayınca ünlü dedektif Şakire telefon edip yardım istedi. Resmî meslek arkadaşının isteğini reddetmiyen Şakir derhal vak'a yerine geldi.

Polis Müdürü Şerafettinin heyecanlı bakışları arasında etrafı tetkik etti. Sonra cebinden pertavsızını çıkarıp cesedin bulunduğu yeri inceledi. Bir kutudan çıkardığı sarı tozu bir noktaya serpti. Üstüne biraz amonyak dökerek hasıl olan çamuru parmakları arasına aldı, kokladı. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliren Şakir duvara gidip bir çarpı işareti yaptı. Daha sonra o noktaya bir çivi çakıp ucuna bir ip bağladı. Tâ yolun köşesine kadar gitti. Orada bir noktaya da işaret çizdi. Polis Müdürü Şerafettin'in yanına gelerek:

— Bu bir cinayet değil, intihardır dedi. Eğer cinayet olsaydı, derhal anlardım.

Şimdi düşünün bakalım... Şakir bu ölüm olayının intihar olduğunu nasıl anlamıştı.

CEVAP

Esasında Şakir o araştırma ve mizansenleri numaradan yapmıştı. Çünkü bu vak'adan bir şey anlıyamamıştı. Polis Müdürü Şerafettin'e:

— Bulamadım!.. demeğe utandığı için intihar deyip işin içinden sıyrılmıştı.

MANTIK

Küçük Azmi babası Ali Ulvi'ye:

— Baba, dedi, ben artık evlenmek istiyorum.

— Çok güzel oğlum, peki kiminle evlenmek istiyorsun?

— Babaannemle...

— Ooooo, dur bakalım; annemle evlenmene izin vereceğimi nereden biliyorsun?

Azmi cevabı yapıştırdı:

— Sen annemle evlenmişsin ya!..

TAŞ DEVRİ:

— Şu kadınlar da farelerden amma korkuyorlar ha!..

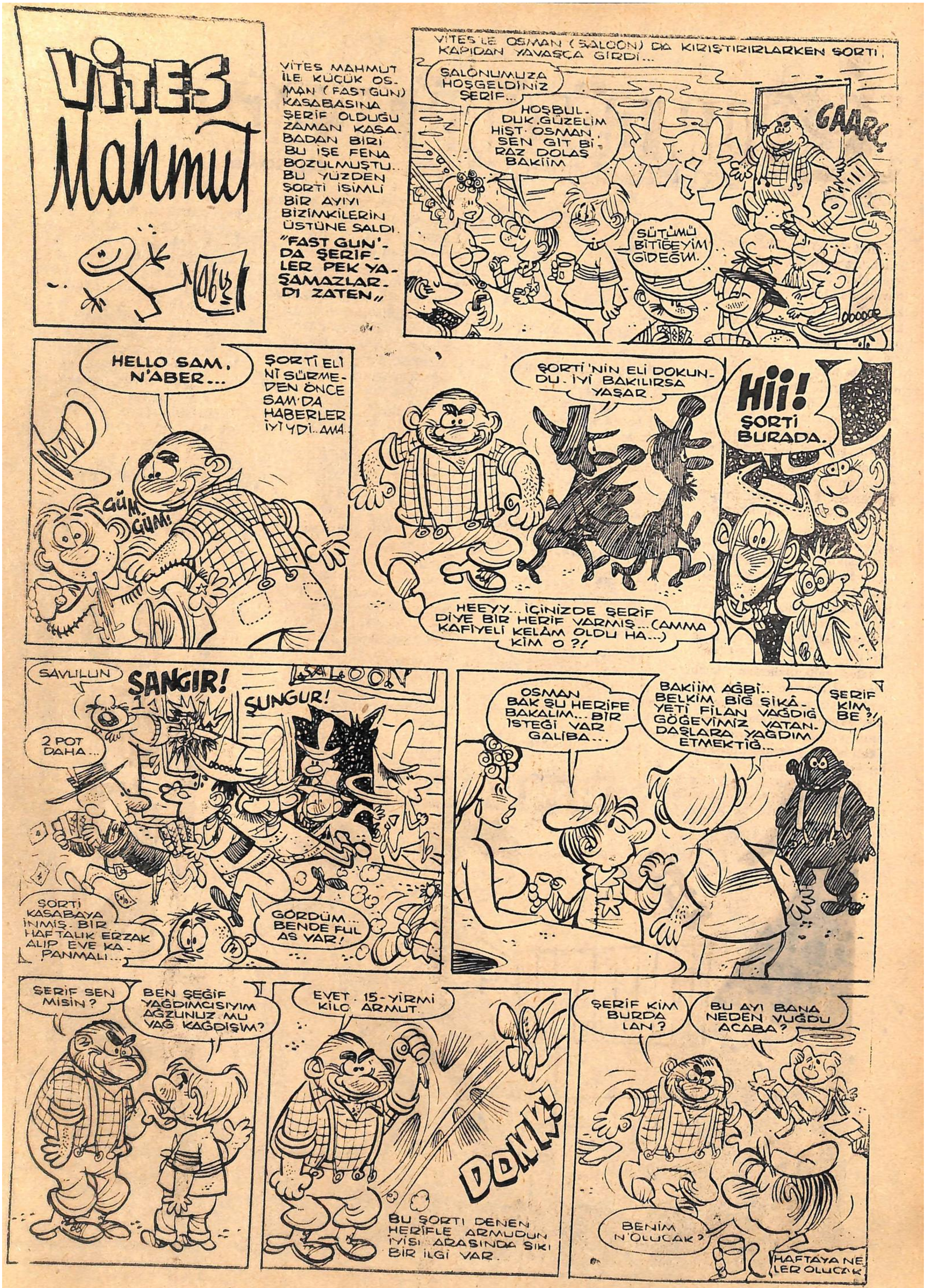

VİTES
Mahmut
VİTES MAHMUT İLE KÜÇÜK OSMAN (FAST GUN) KASABASINA ŞERİF OLDUĞU ZAMAN KASABADAN BİRİ BU İŞE FENA BOZULMUŞTU.. BU YÜZDEN ŞORTİ İSİMLİ BİR AYIYI BİZİMKİLERİN ÜSTÜNE SALDI.
"FAST GUN'DA ŞERİFLER PEK YAŞAMAZLARDI ZATEN."
VİTES'LE OSMAN (SALOON) DA KIRIŞTIRIRLARKEN ŞORTİ, KAPIDAN YAVAŞÇA GİRDİ...
SALONUMUZA HOŞGELDİNİZ ŞERİF...
HOŞBULDUK. GÜZELİM HİŞT. OSMAN, SEN GİT Bİ RAZ DOLAŞ BAKİİM
GAARŞ
SÜTÜMÜ BİTİĞEYİM GİDEĞİM.
HELLO SAM, N'ABER...
ŞORTİ ELİNİ SÜRMEDEN ÖNCE SAM'DA HABERLER İYİYDİ.. AMA
GÜM GÜM!
ŞORTİ'NİN ELİ DOKUNDU. İYİ BAKILIRSA YAŞAR.
HEEYY... İÇİNİZDE ŞERİF DİYE BİR HERİF VARMIŞ... (AMMA KAFİYELİ KELÂM OLDU HA...) KİM O?!
Hii! ŞORTİ BURADA.
SAVULUN
SANGIR!
ŞUNGUR!
SALOON
2 POT DAHA...
ŞORTİ KASABAYA İNMİŞ. BİR HAFTALIK ERZAK ALIP EVE KAPANMALI...
GÖRDÜM... BENDE FUL AS VAR!
OSMAN BAK ŞU HERİFE BAKALIM... BİR İSTEĞİ VAR GALİBA...
BAKİİM AĞBİ.. BELKİM BİĞ ŞİKÂYETİ FİLAN VAĞDIĞ GÖĞEVİMİZ VATANDAŞLARA YAĞDIM ETMEKTİĞ...
ŞERİF KİM BE?!
ŞERİF SEN MİSİN?
BEN ŞEĞİF YAĞDIMCISIYIM AĞZUNUZ MU YAĞ KAĞDIŞIM?
EVET. 15-YİRMİ KİLO ARMUT.
DONK!
BU ŞORTİ DENEN HERİFLE ARMUDUN İYİSİ ARASINDA SIKI BİR İLGİ VAR.
ŞERİF KİM BURDA LAN?
BU AYI BANA NEDEN VUĞDU ACABA?
BENİM N'OLUCAK?
HAFTAYA NELER OLUCAK

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den • alp laçin

— 15 —

Yahut da iki yüzlülük ederler. Eğlenmez görünür, gizliden gizliye eğlenirler. Bir politikacının hayatında içki kadehi, kadın kahkahası, müzik nağmesi, iskambil kâğıdı destesi yoksa, o politikacı sahte bir politikacıdır.

Meselâ ben... İçki içerim, kumar oynarım, zamparalık deseniz hakeza... En, iyi bir politikacı da böyle olur zaten. Sözün kısası, memleketimizin aydınlık yarını, sizlerin ellerinizde, ağzınızda, bacaklarınızdadır. Ancak, yardımınızla yükselecek, yükselecek, başımız göklere erecektir... Mesleğiniz, dünyanın en şerefli, keyifli, faydalı hizmet kollarından birisidir. Sizin baygın sesiniz, ışıldayan gözleriniz, sallanan bacaklarınız olmasaydı, vatanın sesi çıkmaz, gözleri ışıldamaz, canlılığı sönerdi. Ailemde, yakınımda, sizin meslekten olan kimseler çoktur. Dolayısı ile...

Salon kahkahalardan kırılıyordu. Merkezden ve diğer yakın şehirlerden gelmiş olan gazeteciler şaşırmışlardı. Bar kadınlarının, gazino şarkıcılarının, vesikalı sokak yosmalarının keskin, yırtık seslerinden başka bir şey duymak mümkün değildi.

— Yaşasın Piechut ve Piechut şarapları...

— Siz de bizdensiniz desenize...

— Yaşasın şarap, kadın ve müzik...

— Eğlence olmazsa, hayat mı olur?

— Politika demek eğlence demek...

Seçim günü, Piechut evinden dışarıya çıkmadı. Tafardel ve karısı da oradaydılar. Heyecandan yerinde duramıyan Piechut, pencere önüne gidiyor, balkona çıkıyor, ne yapacağını bilmez bir halde abuk - sabuk konuşuyordu.

Tafardel:

— Boşuna heyecan çekiyorsun dostum, diye söylendi. Kendini şimdiden (belediye başkanı) saysan, buna alışsan daha iyi edersin...

Piechut başını salladı.

— Ben de bu yüzden heyecanlıyım ya... Kendimi (belediye başkanı) sayıyorum ama, bir (belediye başkanı) nasıl hareket eder, ne yapar bunları bilmediğim için şaşkınım...

Tafardel gülerek cevap verdi:

— İyi bir (belediye başkanı), iyi bir iş adamından farksızdır. Bunun sebebi de halktır. O koltuğa oturan kimse yahut ağzı süt kokan bir okul öğrencisi olsa, üç kuruşun hesabında kılı kırk yarsa, halk gene bildiğini okur. «Herife bak, amma da tilki. Karda yürüyor da izini belli etmiyor, doğrusu böylesinden korkmalı» der.. Aşırı derecede namuslu davranmak, halkda daima şüphe uyandırır. Gerçekten öyle olduğuna kanaat getirseler dahi içleri rahat etmez. «Kimbilir ne hesabı var, neyi kolluyor?. diye tedirgin olurlar.

Piechut, bütün bu söylenenlerden sadece bir şey anlamıştı.

— Yani, bu heriflere karşı namuslu olmak sökmez diyorsun?.

— Tamam. Böyle bir şey de senin için zor sayılmaz. Senin anlıyacağın, eskiden nasıl hareket ediyorsun gene öyle hareket edeceksin. Şehir halkının topunu müşterin, iş yaptığın kimseler say, yeter...

— Evet ama, muhaliflerimiz ne derler? Onları da hesaba katmak zorundayız...

Tafardel yerinden kalktı. Pencerenin önüne gitti. Bulundukları odadan, şehrin büyük bir kısmı görünüyordu. Elinin geniş bir hareketiyle, gözalabildiğine uzanan damları işaret etti.

— Bu şehirde yaşıyanlar da, başka yerdekilerden farklı değildirler, Piechut muhalif ve iktidar politikacısı arasında hemen hemen hiç ayrılık olmadığını bilirler. Mevcut tek fark, bunlardan birisinin koltuğu kaptırmamaya çalışması, diğerinin de koltuğu ele geçirmek için didinmesidir. Söyledikleri her kelime, yaptıkları her hareket, aslında aynı amacı hedef tutar...

Madam Tafardel bu kadar ciddî lâf dinlemekten sıkılmıştı. Kocasının nutuk atma merakını gayet iyi bilirdi.

(Devamı var)

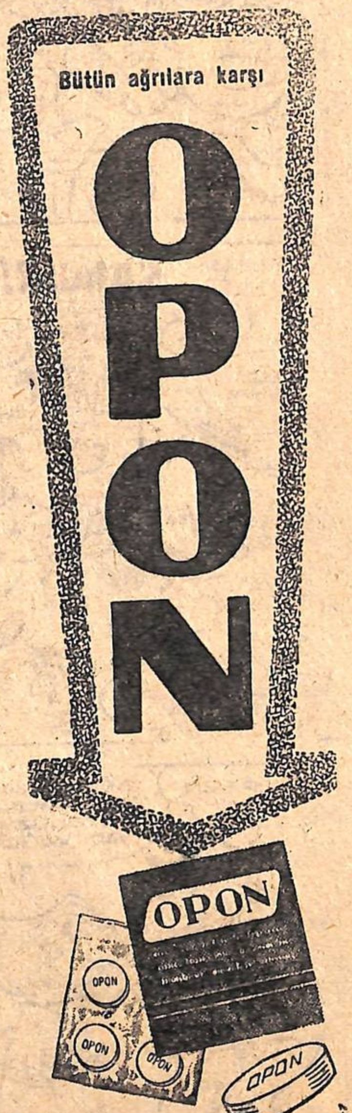

YEPYENİ BİR...
AKŞAM
AKŞAM
7 den 70e kadar herkesin gazetesi

Tef

Düşük Başbakan Menderesin gayri meşru çocuklarının adedi gittikçe artıyor. — Gazeteler —

— BABAAAA ! . .